

POSLEDNÍ POZEMŠŤANKA

Katarína Soyka

Katarína Soyka
POSLEDNÍ
POZEMŠŤANKA

© HYDRA 2019
© HJC projekt, s.r.o. 2019
© Katarína Soyka 2019

Vydal: Vydavateľstvo Hydra
HJC projekt s.r.o.
Ožvoldíkova 7, 841 02 Bratislava

www.vydavatelstvohydra.sk
Všetky práva vyhradené

33. publikácia, prvé vydanie 2019

ISBN 978-80-89968-24-4

vydavatelstvo
HYDRA

Darka se těšila do postele. Bude si ho alespoň představovat, aby jí nechyběl, než se vrátí. Možná se jí o něm bude zdát. Ohnula kolena a peřinu si vytáhla přes bradu. Zakousla se do jejího okraje.

Nádherné světle hnědé vlasy, polodlouhé, mu padají do obličeje. Tehdy dělá to gesto. Zakloní hlavu a shrne je dozadu. Vystavuje tím na odiv mužnou čelist a vystouplé lícní kosti.

V kontrastu se snědou pokožkou se zvláštním bronzovým nádechem vynikají jeho jasně modré oči, od kterých se Darka nedokáže odtrhnout. Vždy, když se setkají jejich pohledy, polévá ji horko. Proto se jim raději vyhýbá. Má obavy, že by byla nápadná. Nápadně zaujatá. Co když si jeho zájem jen namlouvá? Ženy nechtějí dát mužům pocit převahy, raději je nechávají tápat v nejistotě. Asi netápe. Musel vycítit, že mu věnuje pozornost. Vždyť každý už si všiml, jak ji přitahuje, jak je z něj celá pryč. Tělo se jí rozvibruje, jakmile jen vejde do místnosti. I okolní vzduch z něj pulzuje vzrušením! Jeho pohled lechtá.

Dva týdny, a pak se vrátí.

Dále budou spolupracovat, možná se k něčemu

nakonec dopracují. Usmívala se s peřinou stále v puse.

Spát, spát, spát! napomenula se nahlas. Položila hlavu na polštář, narovнала nohy a zhluboka si vydechla.

Nejpřitažlivější muž na světě!

~~~

Probral ji chlad lůžka. Otevřela oči a s návalem prudké bolesti je opět zavřela. Celá její bytost se soustředila do hlavy, v níž se závitý snažily propilovat k vědomí. Řezaly do živého, skoro by plakala.

Kde jsem?

Znovu pootevřela víčka a chtěla se posadit, ale nepustily ji řemeny. Na rukou i na nohách.

Jsem připoutána!

Procitla do těla. Bylo nahé, přes něj přehozený kus látky.

Někam mě vezou.

Pokusila se probrat ze zvláštních mrákot, které jí zastíraly myšlenky i pohled. Mžourala přes závoj mlhy, nedokázala zaostřit na okolní svět. Bolest hlavy ignorovala v úsilí probourat se k podstatě: Jak se sem dostala? A kde vlastně je?

Dvě ženy tlačící lůžko, na kterém ležela, byly vysoké a silné. Měly blond vlasy a jasné, asi modré oči, alespoň nakolik si dokázala všimnout, přestože stály bokem, obličej i pohledy soustředěné na cestu před sebou. Jinak neměly žádné společné znaky, a přece

z nich cítila podivnou druhovou příbuznost. Působily jako dvě verze téhož prototypu. Samý sval. Svým způsobem nestandardně *obludy*.

Záchranná služba, napadlo ji. Musela ji odvézt záchranná služba, jen si nepamatovala, co přesně se stalo. Ve snaze procítit každou částičku svého těla tékala očima ze strany na stranu. Cítí. Všechno cítí. Ale ranění si často pod vlivem šoku myslí, že všechno cítí. Prý i lidé, kteří přijdou o končetiny, ještě nějakou dobu pociťují, jako by je měli.

Nevypadá to jako v nemocnici, posuzovala strop, jediné místo, na které z pozice na zádech dohlédla. Přestože v nemocnici ještě nikdy nebyla jako pacient. Možná jsou operační prostory jiné než návštěvní, proto je nedokáže identifikovat.

Co když jsem vážně zraněna?!

Polekala se.

Havárie nebo tak něco. Těžká ztráta paměti, otřes mozku.

Bolest hlavy a neschopnost soustředit se by otřesu mozku nahrávaly. Tehdy se vzpomínky vracejí stále dokola. Ani teď nebyla schopna vzpomenout si na události předtím, jen pár minut poté, co přišla k sobě.

Vzpomínej! Vzpomínej! napomínala se, ale poslední, co si pamatovala, bylo, jak se chystala spát. Něco jí chybělo. Něco se muselo ztratit v ukrutné bolesti a zastření zraku.

Ženy mezi sebou komunikovaly. Nerozuměla jim.
Poškození mozku.

Napínala uši. Velmi se snažila pochopit, co říkají. Jenže zvuky, které vydávaly, se slovům ani nepodobaly.

Musím být v zahraničí! Letecká katastrofa! Lidé v šoku odbourávají hrozné zážitky.

Ale nevzpomínala si, že by se chystala letět.

Prudké světlo, které ji dosud ze stropu oslepovalo, potemnělo. Nebo si na něj oči konečně zvykly.

Možná se nemocnice snaží nepůsobit sterilně a investovala do barev, uvažovala jako v deliriu. I když růžová jí připadala příliš optimistická pro situace, které jsou vážné. Postavit by se nedokázala, ani kdyby chtěla, na to se pro ni okolní svět příliš hýbal. Byla ochotná připustit, že může mít poškozené právě části mozku, které zprostředkovávají barevnou škálu.

Hlava. Hlava. Bolest hlavy byla nesnesitelná.

Růžové dveře se se sykotem rozestoupily, velké ženy tlačící lůžko směřovaly k nim. Z místnosti za dveřmi vycházela pára. Zvláště voněla. Sterilně určitě ne, spíše svěže. Zhluboka se nadechla, květinová vůně ji uklidnila. Příjemné pachy mají asi potlačovat předoperační stres.

Vešli jsme do páry, to nedává smysl!

Pohled do místnosti teprve smysl dávat přestal.

Lázně?

V místnosti bylo několik van, spíše minibazé-

nů. V každém zápasily tři bytosti. Ženy. Dvě dobře stavěné, třetí křehčí a útlejší. Přesně jako ona s ošetřovatelkami.

Musí nás vykoupat. Vzpíráme se, přemýšlela. Co když se po nehodě, ať už se přihodila jakkoliv, dostala pro poškození mozku do psychiatrické léčebny? Kdo ví, co vyváděla, když ji museli spoutat?! Je čas ukázat, že přichází k sobě, vědomí se vrátilo, kam patří. Nebude se vzpírat. Bude usilovat pouze o jedno: vzpomenout si a dostat se odsud.

Zastavily před maxivanou nebo minibazénkem, závisí na úhlu pohledu. Její postel naklonily téměř do stoje. Špičkami nohou se dotýkala skluzavky. Stačilo by uvolnit popruhy a sklouzne se do vody.

Nestačila ani domyslet, už se stalo. Lekla se. Voda, pokud tedy mohla předpokládat, že v bazénu je voda, se nad ní uzavřela. Stáhlo ji to pod hladinu.

Utopím se!

Panicky bojovala o nádech, ale sotva si ukradla pár doušků voňavé páry, ošetřovatelky ji strčily zase pod vodu.

Utopí mě!

Strach ji omámil. Člověk může být poslušný do jisté rozumné míry, vše má však své meze! Zoufale vytlačila hlavu nad hladinu.

Nechaly ji dýchat. Úvahy o topení byly přece jen výplodem jejího pravděpodobně poškozeného mozku.

Začaly jí mydlit vlasy. Pokud nešlo o masáž hlavy, mohlo jít o normální mytí vlasů. Přestala máchat rukama i nohama. Nejistě stála na špičkách, vody bylo těsně pod bradu. Přehodnocovala okolí. Musí se uklidnit. Pokud je zde, má to svůj význam. Všechny myjí. Trochu ji potěšilo, že v tom není sama. Zrak se jí vyjasňoval, konečně mohla zaostřit na situaci v ostatních bazénech.

Rozeznávala dvě kategorie lidí. *Vážně!* Statné, skoro mužné obryně, a drobné, křehké pacientky. Pořádně se rozhlédla po personálu podivné nemocnice.

Zdá se mi to? Pevně stavěné ošetřovatelky jako by měly ocasy. Nemocnice hrou? Blízkost nějakého svátku? Dušičky? Trochu přehnané! Jaký je vůbec den?

Panika ji sice dávno opustila a myšlení přestávalo bolet, stále však nebyla schopná odhadnout roční období.

V ostatních bazénech probíhaly zápasy. Slabší ženy pokusy utéct z vody prohrávaly. Nepomáhal křik, nikdo jim nevěnoval pozornost. Svalnaté sportovkyně je bez problémů znehybnily. Nakonec stejně dosáhly, co potřebovaly.

Nebudu bojovat, ještě mi ublíží, řekla si a nechala se sebou manipulovat. Překvapené ošetřovatelky se pustily do důsledného vymývání každého záhybu na jejím těle. Nevzpírala se.

Cizí doteky jí nebyly příjemné, ale byla ochotna

respektovat fakt, že dělají svou práci. Kdoví, jak je tu dlouho? Zjistí to.

Povyřádaly ji za ruce ven z vody. Dobře pochopila, co od ní očekávají, a vystoupila po schůdkách v rohu z bazénu. Rozhlédla se po ostatních seskupeních.

Ostatní slabé ženy odváděli v poutech. Připomínaly jí starověké otrokyně, alespoň tak si je představovala podle učebnic historie. Pociťovala jako malé vítězství, že její ruce ponechali volné. Pokud bude spolupracovat, pochopí, že vnímá.

Ženy si opět povídaly. Navzdory obrovskému úsilí a soustředění nerozuměla ani slovo. Vlhká zem pod bosýma nohama nebyla studená. Trochu klouzala. Ošetřovatelky ji přidržely, aby nespadla. Převedly ji do chodby. Tudy se před chvílí vezla, poznávala strop. Osvětlení se jí nezdálo takové ostré jako předtím. Růžové stěny doplňoval růžový koberec.

Zvláštní. Jako mech.

Nohy se do něj příjemně bořily, hřál. Až teď si všimla, že i ošetřovatelky krácejí bosé. Podívala se na jednu z nich, svalnatá žena se na ni usmála.

Nenabrala dostatek odvahy jí úsměv opětovat, dokud nezjistí, proč je zde.

Zastavily se před dveřmi do výtahu. Růžové dveře se se sykotem rozestoupily. Nešlo o výtah, jak nesprávně předpokládala, ale o menší místnost se stěnami žlutomodré barvy. Co ji nejvíc zarazilo, byla vůně. Teplá vůně, ze které se na pokožce vytvářela

husí kůže. Šimrala ji v nose a lahodně se rozlévala po těle. Z rozehřáté krve se jí opět zatočila hlava, ale ne nepříjemně. Jako po dvou deci vína. Přestala mít strach. Byla odhodlaná odvážně čelit světu. Všechny obavy z ní vyšuměly, žilky se rozehrály bezstarostností. Klidně by se pustila do tance. V místnosti nebylo vlhko. Naopak. Proudil v ní hřejivý vzduch, který cestou vysušoval vše, na co narazil.

V několika křeslech seděly ženy. Ty, které by označila za křehké a drobné. Hnědovlasé nebo blondýny, ale ani jedna se nemohla fyzicky rovnat obsluhujícímu personálu. Seděly s podivnými přístroji na hlavách, velké bílé čepice vypadaly jako fény z dávných filmů.

Retro, uchechtla se v duchu a stále více cítila, jak jí ovzduší stoupá do hlavy. Zbavuje ji zábran. Pokud vdechne ještě deci, bude dočista opilá.

Pečovatelky ženám v křeslech řemeny připínaly ruce k opěrkám a kotníky k nohám židlí. Skoro by se začala i smát nahlas, kdyby stále nepřemýšlela, na co je to dobré, to všechno jejich úsilí. Strach už neměla, odvál ho nasládlý buket okolního ovzduší. Ať si s ní dělají, co chtějí! Snesla by snad cokoliv. Možná i trhání zubů. Zalávaly ji vlny nezodpovědné lhostejnosti.

V doprovodu pečovatelek došla ke křeslu, zatím prázdnému. Usmála se. *Takovou barvu by si na židli žádný stomatolog nevybral.* Jednoznačným gestem ji vyzvaly, aby si sedla. *Proč ne?* Měla chuť se nahlas

smát. Pokud vytáhnou kleště, vážně začne křičet. Chytaly ji záchvaty smíchu, už se neovládala. Zatímco ji jedna z ošetřovatelek připoutávala, druhá jí na hlavu spouštěla směšný přístroj, bílou čepici, jakou viděla na hlavách ostatních žen. Klesal na rameni jako z japonského robota. Žena s ovladačem v ruce sledovala, zda správně dosedne.

Nebo jen sleduje, zda jí sluší, rozesmála se. Obrovská přilba nebo starodávný fén, určitě mi sluší! Fén. To bude ono. Stále vlhké vlasy je třeba dosušit. Teplé sucho v místnosti již vysušilo pokožku. A nejen vysušilo. Provonělo ji. Sama sobě voněla a připadala si přitažlivá. Možná jde o moderní dezinfekci, vířilo jí v hlavě v rytmu staccatta. Tak tento pokrok stojí za to!

Přístroj jí svérázným způsobem zafixoval hlavu, o spánky se zapřely dva válečky. Klidně se uhnízdila a s rukama i nohama pevně upoutanýma se uvolnila.

A vtom to začalo! Válečky se jí tlakem snažily propracovat do lebky, což se jim možná i podařilo. Napjala se bolestí a byla by vystřelila jako šíp, kdyby ji nedržely řemeny. Zkroutila se, tělem jí proběhla křeč, z úst se vydral šílený výkřik.

A pak nic. Bolest odešla, jako přišla. Náhle. Přilbu zvedly, ale končetiny jí neuvolnily. Zato začaly mluvit.

„Budou z ní šilet,“ pochechtávala se ta napravo, když jí do pokožky vtírala něco mazlavého. „Když se olej vsákne, parní efekt se ještě zvýší a prodlouží. Je

to novinka, budou ji žrát,“ pokračovala.

„Kolik jich přivezli?“ zeptala se ta nalevo.

„Jeden kontingent. Nadělali kolem toho hodně tajností.“

„Vypadá, že už rozumí,“ podívala se na pacientku ta nalevo.

„Radila bych jí raději se tvářit, že nerozumí,“ rozmrzele vyhrožovala žena napravo.

~~~

„Pomozte mi! Pomozte mi!“ ozvalo se o pár křesel dále z úst křehké bytosti, která také začala rozumět.

„Vidíš? Už to začíná,“ otráveně se vrátila k natírání *Napravo*.

„Vůbec se jim nedivím,“ oponovala *Nalevo*. „Žiješ si klidně svůj nudný život na nějaké bezvýznamné planetě, a najednou se probudíš jako otrokyně.“

Darkou to trhlo. S obtížemi se snažila pochopit význam slova otrokyně.

Nemůže mi být jedno, co říkají! Otrokyně?

Řekla si, že nebude dělat paniku. Možná stále nerozumím.

Vše se vysvětlí. Člověk se ze dne na den nestane otrokyní. S někým si mě spletli, pokoušela se přesvědčit vlastní splašený tep.

„Přines kombinézu, oblékneme ji,“ vyzvala *Napravo* tu *Nalevo*.

„Na co jim je vůbec dávají?! I tak je přes ně všechno vidět,“ komentovala vzdalující se *Nalevo*.

„Zvyšují jejich přitažlivost. Neukážou úplně všechno, přidají špetku tajemna. Je šance, že někomu padne do oka. Bude pro ni lepší působit v soukromí, než být hračkou pro všechny,“ zvyšovala hlas *Napravo*, aby ji vzdalující se *Nalevo* slyšela.

„Vždyť jo,“ příkyvovala *Nalevo* s něčím béžovým na rukou cestou zpět.

Začaly ji oblékat. Nejdříve odepnuly nohy a nasoukaly na ně pružnou průsvitnou látku. Materiál se okamžitě slepovat s kůží. Pak sice odepnuly i ruce a postavily ji, ale na krk jí daly obojek z kůže a řemen připnuly k rameni přístroje, který dříve pohyboval přilbou.

„Drž se, děvče!“ chytila ji za bradu *Nalevo* a podívala se jí do očí.

Darka chtěla zareagovat, ale ozvala se *Napravo*.

„Zbytečně s ní nekomunikuj. Jí zavaříme a samy se dostaneme do problémů!“ okřikla ji.

„Vždyť jo,“ spustila ruku *Nalevo* a spustila řemen obojku, aby za něj zatáhla. „Je na tom ještě hůř než my. My si trest odpykáme, opustíme postavení tubic, oblečeme uniformy a zařadíme se k ostatním členům posádky, jako by se nechumelilo. Pro ni se vězení nikdy neskončí. Pojď, holka, ať tě osud sežere!“

Možná bych měla něco říct, zvažovala Darka. Jenže s myšlenkami zastřenými jako ve snu jí neosobně připadala i vlastní fyzická přítomnost. Zdá se jí to. Poslouchá absurdní řeči o otroctví, přesto její tělo

náruživě pulzuje očekáváním něčeho vzrušujícího.

Možná bych se měla alespoň zeptat.

Opět se ocitly na růžové chodbě a nastoupily do výtahu. Když se dveře se zacinknutím rozestoupily, otevřela se před nimi místnost plná... BYTOSTÍ, mužů ohánějících se ocasy a s rohy na hlavách. Díky červené pokožce vypadali jako silně rozkurážení.

Spoutaná dívka je nevěřícně sledovala. Jakoby uťal, pohledy všech přítomných, dosud zjevně se bavících mužů, se soustředily jejich směrem. Nebyly jediné, kdo z výtahu vystoupil. Z pěti výtahů téměř v téže chvíli vystoupilo pět nesourodých trojic. Dveře se zavíraly, aby se v zápětí opět otevřely. Vystupovaly další stejně seskupené ženy, před výtahem se vytvářel nával.

„Tak pojďme!“ zatáhla ji za obojek *Napravo*.

„Koho jste nám přivedly, tubice?“ s úsměvem od ucha k uchu se jim vlichocoval jeden z mužů. Mezi stoly různých barev a výšek se pracoval blíž k zadrženým dívkám.

Má rohy! S hrůzou sledovala Darka. Šílím. Má rohy a mají je všichni chlapi v místnosti. A ocas. Divná party. Satanisté.

Dostala sice strach, ale nedokázal se jí prořezat do srdce. Stála před výtahem navlečená do průsvitné elastické kombinézy jen jako pozorovatel. Nepřítomná. Jakoby se jí nic osobně netýkalo. Obojek ji nekompromisně zatahoval dovnitř, zde neosobnost

trochu pokulhávala. Přítomní muži se rozestupovali a drze prozkoumávali spoutané dívky.

„Budeme si vybírat, chlapci,“ tleskl si do kolen rohatý s chlípným úsměvem. „Nebo se alespoň pobavíme. Kdo zařídil tento kontingent?“ obrátil se na tubice.

„Alison,“ pokorně zašeptala *Napravo* se skloněnou hlavou. „Úaaaha,“ rozesmáli se rohatí. „To nebude jen tak!“

~~~

Velitel se rozvaloval v křesle a pozornost raději věnoval informacím o doplnění stavu zásob, aby se vyhnul pohledu na ženu klečící před jeho stolem. Poslední zastávku před definitivním návratem na domovskou planetu mají úspěšně za sebou. Čeká je bezproblémová cesta domů, na rodnou Tortiru. Bosé nohy si rozkošnický bořil do koberce pod stolem.

Pověstný tortirský mech zcela změnil představy o podlahových krytinách v celém známém vesmíru.

Pyšně se pousmál se zrakem stále upřeným na čísla.

Základem je výživné podloží, nenáročné na podmínky. Údržba je prakticky bezproblémová. Mechové koberce se těší všeobecné oblibě, téměř úplně vytlačily tkané koberce a ušetřily nemálo finančních prostředků, které se vyhazovaly na čištění, čisticí prostředky a techniky.

Hrál se s myšlenkami předstíraje soustředění, aby prodlužoval pokoru své zástupkyně.

Dnes stačí posbírat větší předměty, pokud spadly na zem. S menšími kousky si mech vždy poradí. Žádný prach ani drobky čistoty neohrožují. Vesmírné lodě obecně jiné koberce než mechy ani nepoužívají. Je nejen spolehlivý, ale i příjemně hřejivý a přítulný.

Bloudil mezi tématy a užíval si laškování s mechem mezi prsty na nohou.

Nedaleko stolu byla souvislá vrstva mechu násilím přerušena, aby zcela nepohltila dvířka do archivu. Tam se zatím schovával jeho přítel.

Bude muset chvíli vydržet, když se nechtěl setkat se zástupkyní velitele.

Ušklíbl se.

Přítel raději stráví pár nepříjemných okamžiků v absolutní tmě.

Osobní archiv velitele podléhá nejvyššímu stupni utajení, má do něj přístup pouze velitel sám a bez jeho svolení do něj nikdo ani nenakoukne. Ani v době jeho nepřítomnosti, nebo pokud je náhodou mimo službu, nemá zástupce velitele povolení bez souhlasu velitele nahlédnout do nejtajnějších materiálů. Na to je třeba speciální povolení. Přístupová hesla by museli zaslat z Tortiry. Marně sní o takové poctě, kráska!

Přeměřil si ji od hlavy k patě.

Prý ztělesnění starých ctností, ideál krásy! Staré ctnosti, opovržlivě skrčil vrchní ret. Dávno si jen

hrají na staré ctnosti divoženky jako tato.

Hloupá móda posledních pár let hlásala návrat k hodnotám minulosti.

Ve skutečnosti si dnes žádná nenechá dorůst rohy. Už i jim to připadá barbarské.

Nesnášel ji. Za každou cenu se snažila být silná, dokonalá. Šlapala mu na paty ve snaze upoutat jeho pozornost.

Ne. Ani kdyby byla poslední ve známém vesmíru!

„Dej pokyn k odletu!“ rozkázal, ani se na ni nepodíval. Nestála mu za to.

~~~

Zástupkyně velitele ho nespouštěla z očí.

Nadřazený. Vždy byl nadřazený, ignoroval mě už roky. Ale já mu ukážu! Jednoho dne bude poslouchat moje rozkazy, bude mě prosit o slitování nebo o pomoc. A já neodpouštím. Přinutím ho souhlasit se sňatkem, jako se to dělávalo kdysi. Bude mi patřit. Silnější vyhrává. Mnozí už se divili, jak jsem silná!

Co bych dala za to, kdyby se na mě alespoň podíval? Kdyby mi věnoval letmý pohled? Jiní by za můj úsměv i zaplatili!

Ne. Nemá zájem. Nemá zájem, přestože se s tortirskými ženami neseťkává často. Alespoň ne během práce. Raději bloudí po planetách a užívá si laškování s cizími příchutěmi.

Pozemšťanky! Uchvátily ho křehkou bezbranností.

Dobře. Dopřeji mu. Ať se nabaží. Pak se určitě vrátí

ke starým tradicím. Postarám se, aby se jich nabažil. Když příliš rychle dostanete, po čem toužíte, určitě se vám to omrzí. Začnete toužit po něčem jiném. Zakoukal se do té malé.

Nechala jsem ho sledovat. Určitě by se k té mrše časem vrátil! Mne neoklame organizovaným odletem z planety. Nechal by se pobláznit hloupými hrami na nevinnost, které na něj ta pozemšťanka zkoušela. Ruměncem na tváři, rozpáleným pohledem, ctnostně sklopenými řasami. To nedovolím! Kdo vymyslel tyto hry?! Vytlačím tajemno na okraj. Strčím mu ji do postele. Nebude mít na výběr, pokud ji nechce ponechat ostatním. To by neudělal! Vybere si ji a nabaží se jí jak přeslazeného cukroví. Dostane, co bude chtít. Bez všech těch nesmyslných předeher se jí nabaží. Rovnou na věc. Nedovolím přitažlivosti, aby se mezi nimi prohlubovala. Sama mu ji podhodím. A nejen ji. Všechny, které si vybere. Budu mu je předhazovat, dokud nepochopí, že ne nadarmo vrána k vráně sedá.

Postavila se z ponižujícího pokleku, půjde provést rozkaz. Nepodíval se na ni, ani když odcházela.

~~~

„Vylez, vzduch je čistý!“ zakřičel z křesla, když si byl jistý, že jeho zástupkyně je dost daleko. Spokojeně se opřel dozadu.

Vedle knihovny plné beletrie, kterou si tortirský velitel ve vlastní kanceláři může dovolit, se na zemi nadzvedl poklop. Vykoukla hlava s rohy.